

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613630448.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Efter disse Ord fik den unge Polak stor Lyst til at nedstige i Fieldet, da Dvergen mærkede dette, stødte han til Stenen med en Hammer, som han holdt i Haanden, og uagtet neppe tyve Mand med almindelige Kræfter vilde have kunnet rokke den 145 af Stedet, saa veg den dog med Lethed tilside, da han berørte den. En trang og mørk Gang blev nu synlig, hvori Dvergen og hans Ledsager stege ned, neppe vare de komne indenfor, før Stenen igien bevægede sig, og lukkede Indgangen, ligesom en Dør, der dreies paa sine Hængsler. Det blev nu ganske mørkt, hvorfor den unge Adelsmand standsede, og tilbød sig at slaae Ild. »Det behøves ikke,« sagde Dvergen, »i Fieldet er der Ild nok.« Dermed slog han paa Klippevæggen med sin Hammer, og der hørtes en stærk Klang, paa samme Tid brøde smaa Luer frem af Stenen, hvilke bleve siddende en Tid, førend de igjen slukkedes. Ved en af disse Luer tændte Dvergen en Fakkell, hvorpaa de skrede videre gennem en Række af Huler, der ved smalle Giennemgange forenede sig med hverandre. I Loftet saae de blaae og grønne Drypstene, der lignede nedhængende listapper, og glimrede i Fakkelskinnet, paa andre Steder var Stenen indsprængt med Ertser og klare Krystaller, ja undertiden lod det, som om de vare omgivne af slebne Speile, der kastede Lyset flere Gange tilbage, hvorved de saae deres egne Billeder, der snart vandrede ved deres Side, snart kom dem i Møde, snart blev synlige i Dybet under deres Fødder. Da de kom længere ned, skimtede de susende Vandfald, der styrtede ned ad Væggene; adskillige Gange mødte de ogsaa andre Dverge, der gik dem forbi, uden at agte paa dem. Da de kom endnu dybere ned, blev det meget varmt, og de saae hvidgraae Fiirbeen, der krøbe op ad Klippevæggen. Undertiden kom de til store Indsøer hvoraf blege Vandslanger dukkede op; hist og her saae de phosphoriske Lys, der sadde paa de gamle Knokler og Liig fra Oldtiden, nogle af disse Lys hoppede endog omkring og bevægede sig, som om de levede. For Resten hørte de en bestandig Susen under deres Fødder, hvilket foraarsagedes af de store Floder, der 146 styrtede sig gennem Klipperifterne ned i Afgrunden. Ligeledes skimtede de vilde Steenmasser, der taarnede sig over hverandre i sønderrevne Skikkelser, saa de, hvis man skulde bruge Menneskets indskrænkede Maalestok, syntes henkastede af en forvoven og mægtig Magus, der havde blandet de største Tanker med vild Afsindighed.